

1

Kat

‘Zou de jongedame misschien ook nog iets met een parel willen zien?’

‘Heel graag,’ zeg ik.

De stem die ik opzet is niet mijn gewone stem. Deze is wat Gem altijd bestempelt als ‘licht bekakt’ en bedoeld om te laten doorschemeren dat ik mijn jonge jaren op Britse kostscholen heb doorgebracht, afgekapt door een trans-Atlantische verhuizing naar New England die mijn accent bijna – maar net niet helemaal – heeft weggepoetst. Dat is nogal wat om in slechts twee woorden over te brengen en ik geloof ook niet dat ik het al perfect onder de knie heb, maar toch glimlacht de man achter de toonbank vriendelijk naar me.

‘Zestien is een belangrijke verjaardag,’ zegt hij.

Ik ben het volledig met hem eens. De mijne heb ik dan ook doorgebracht in de hottub van mijn vriendin Hannah, samen met Nick Sheridan en een heupflesje met tequila. Maar dit is niet het moment om die herinnering te delen, dus glimlach ik slechts bescheiden, terwijl Gem beaamt: ‘Een bijzondere dag voor mijn bijzondere meisje.’

Gems accent is onberispelijk. Ze klinkt als een BBC-presentatrice en ziet er bovendien uit als een eenentwintigste-eeuwse versie van de oma uit *Downton Abbey*. Ik herkende haar bijna niet toen ze me daarstraks kwam ophalen en bleef tijdens ons ritje naar het Prudential Center in Back Bay maar steelse blikken werpen op haar metamorfose. Gems stugge staalgrijze haar zit verstopt onder een klassieke zilvergrijze wrong. Ze draagt een elegant blauw mantelpak dat op een koninklijke bruiloft nog niet zou misstaan en heeft iets magisch uitgehaald met

make-up, waardoor haar anders nogal leerachtige huid slechts uit poederzachte lijnen lijkt te bestaan.

Mezelf herken ik trouwens ook amper als ik een blik werp in de spiegel achter de toonbank. Om te beginnen ben ik honingblond en draag ik een peperduur uitzierend ensemble van een blouse en een rok, al weet ik zeker dat het gewoon een spotgoedkoop setje is. De bril die ik op heb – met een schildpadmontuur en gewoon glas – staat me zo goed dat ik er serieus over denk om hem permanent aan mijn look toe te voegen.

Gem en ik cosplayen het soort mensen dat rustig bij Bennington & Main binnenstapt om een verjaardag met een duur sieraad te vieren – en we krijgen het nog voor mekaar ook!

‘Zoiets wellicht?’ vraagt de verkoper en hij houdt een sierlijke roségouden ring met een grijze parel omhoog. Het is exact het soort ring waar een welgestelde oma haar kleindochter mee zou verwennen. En ook al is Gem noch mijn oma, noch welgesteld, toch knikt ze nu goedkeurend.

‘Doe die eens om, Sophie,’ zegt ze.

Ik laat hem om mijn rechterwijsvinger glijden en steek dan mijn hand uit om de subtiele glans te bewonderen. Het is totaal mijn smaak niet, maar hij is perfect voor Sophie Hicks-Hartwell, de naam van de rol die ik vandaag speel. Die heb ik uitgekozen omdat hij eveneens licht bekakt klinkt, maar ook omdat het de naam is van het meisje van wie de Instagram-identiteit werd gestolen, in een gestoord waargebeurd misdaadverhaal dat ik laatst via mijn favoriete podcast heb verslonden – een privégrapje dat zelfs Gem niet heeft opgemerkt.

‘Wat mooi!’ zeg ik. ‘Wat vindt u, Nana?’

‘Schattig,’ zegt Gem, glurend over de rand van haar bifocale bril. ‘Maar een tikje aan de kleine kant, vind ik.’

Dat is het signaal voor de verkoper – die volgens zijn naamplaatje Bernard heet – om ons een paar grotere en nog mooiere ringen te laten zien. Gems ogen dwalen er als een soort camera’s overheen: ze nemen elk detail van de luxe ontwerpen in zich op en slaan deze voor toekomstig gebruik op. Want Gem mag dan al tegen de zeventig lopen, haar geheugen is nog altijd duizendmaal scherper dan het mijne. *Fotografisch*, zegt mijn moeder altijd.

‘Moeten we niet ook nog iets met een diamant bekijken?’ vraagt Gem.

Shit, ja! ligt op het puntje van mijn tong. Maar dat zou een typische Kat-reactie zijn; Sophie zou zoiets nooit roepen. ‘Echt? Mag dat?’ zeg ik daarom zacht, waarop Bernard een nieuw laatje uit de kast trekt.

‘Het lijkt erop dat je oma op het punt staat om jou stevig te verwennen,’ zegt hij, terwijl ik in zijn blik het vooruitzicht op een nog hogere provisie zie blinken.

Voor het eerst sinds we hier zijn aangekomen, maakt mijn maag een schuldbewuste duikvlucht. Toen Gem dit uitstapje voorstelde, wilde ik meteen dolgraag mee. Bennington & Main is een soort middenstandersnachtmerrie: een oude familiezaak die is opgekocht door een verfoeilijke cryptomiljardair en vervolgens omgetoverd tot een Tiffany-kopie. De nieuwe directeur huurde eerst een opkomende sieradenontwerpster in, om – zoals hij het omschreef – ‘de bezadigde stijl van het bedrijf te actualiseren’ en ontsloeg haar weer zodra haar ontwerpen begonnen aan te slaan.

Met andere woorden: Bennington & Main is het perfecte doelwit voor Gems nieuwste activiteit: de verkoop van nagenoeg perfecte vervalsingen van iconische sieradenontwerpen. Haar klanten krijgen de gewenste look tegen zilver- en zirkoniaprijzen en een schimmig bedrijf daalt in waarde. Een win-winsituatie dus – als je met ‘winnen’ bedoelt dat een cryptohandelaar verliest. En zo bedoel ik het ook.

Maar dat is allemaal Bernards schuld niet. Wij staan hier slechts zijn tijd te verdoen, terwijl Gem de nieuwste Bennington & Main-ontwerpen bestudeert en alle piepkleine details die je op een website ontgaan, in haar hoofd catalogiseert. ‘Exquise...’ mompelt ze, terwijl ze een sierlijke diamanten ring omhooghoudt, die zo perfect is gemaakt dat het bijna een draagbaar kunstwerk is. Ik weet, dankzij onze vele online zoektochten, dat het kleinood dat Gem nu tussen duim en wijsvinger klemt, ruim twintigduizend dollar moet kosten en dus zelfs voor iemand als Sophie wat te hoog gegrepen zal zijn.

Toch kan ik het niet helpen dat ik wat dichterbij kom en me probeer voor te stellen hoe het zou zijn om zoiets moois te bezitten. Om naar een vriendin te zwaaien of over mijn telefoon te swipen, terwijl deze

ring aan mijn hand schittert. Ik heb voor iemand die (a) pas zestien is, en (b) geen rooie cent bezit, al abnormaal veel prachtige sieraden gezien, maar deze ring, kan ik je vertellen... is echt iets bijzonders.

‘Maar niets voor jou,’ voegt Gem toe, waarna ze breed naar me glimlacht. En ook al speelt ze maar een rol, toch steken deze woorden me. *Niets voor jou*. Soms voelt het alsof dat geldt voor bijna alles wat een meisje van mijn leeftijd zou moeten hebben. ‘Misschien voor je eenentwintigste verjaardag.’

‘Dan zullen we hem tot die tijd voor je bewaren,’ grapt Bernard. En dat doet het ’m: ik voel me opeens in- en ingemeen. Ik wil weg uit deze winkel en, belangrijker, weg uit Sophies verwende hoofdje. Gem heeft onderhand toch wel tijd genoeg gehad? Maar als ik haar blik probeer te vangen, tuurt zij nog steeds naar de diamanten ring.

‘Nana, ik geloof... Ik heb nog niet geluncht en voel me een tikje licht in het hoofd...’ Ik begin weg te lopen van de toonbank, terwijl ik met mijn hand over mijn slaap wrijf. ‘Zullen we even iets gaan eten?’

‘Wacht, dan haal ik wat water voor je,’ zegt Bernard zorgzaam. Hij maakt een handbeweging en het volgende moment krijg ik door een andere zwartgeklede verkoper een miniflesje Evian in mijn hand gedrukt. Ik draai het dopje ervanaf en neem een slok.

Op dat moment draait Gem zich eindelijk naar me toe en verandert onmiddellijk in een toonbeeld van grootmoederlijke zorgzaamheid. ‘Maar natuurlijk, mijn liefste Sophie,’ zegt ze. ‘Dat had ik veel eerder moeten voorstellen. Ik weet immers dat jij nooit goed genoeg ontbijt. Dank u zeer,’ voegt ze vervolgens tegen Bernard toe, terwijl ze hem de ring teruggeeft. ‘U bent uiterst behulpzaam geweest. Wij zullen terugkeren zodra we een hapje gegeten hebben.’

‘Maar natuurlijk, mevrouw. Is er misschien iets waarvan u wilt dat ik het voor u wegleg?’ vraagt hij.

Om de klap dat wij voorgoed uit zijn leven zullen verdwijnen zodra we deze winkel hebben verlaten, een beetje te verzachten, zeg ik: ‘Ik vond de eerste ring die ik om had erg mooi. Die met die parel.’ De kleinste en goedkoopste.

Bernard – kanjer die hij is – glimlacht welwillend. ‘Een perfecte keuze,’ zegt hij, terwijl ik de rest van mijn water op een zeer on-Sophie-

achtige manier achteroversla. ‘Ik wens jullie beiden alvast een smakelijke maaltijd.’ Zijn collega komt terug om het lege flesje van me over te nemen en werkt het razendsnel weg.

Dan schrijden Gem en ik over het hoogpolige tapijt naar de glanzende zilverkleurige dubbele deur, die de beveiliging vervolgens met een knikje en een glimlach voor ons opent. ‘Nog een fijne middag gewenst, dames,’ zegt hij.

‘Dank u, u ook,’ zeggen we tegelijkertijd, terwijl we over de drempel stappen.

Zodra de deur achter ons wordt gesloten en we weer in het winkelcentrum staan, slaak ik een zucht van verlichting. Niet omdat het verkeer was wat we aan het doen waren – hoewel... oké, technisch gezien was het dat wel, of dat zóú het zijn geweest als we het bij een minder onfris bedrijf hadden gedaan – maar omdat dit de eerste keer was dat Gem mijn hulp heeft ingeroepen. En Gem Hayes mag dan niet mijn echte oma zijn, ze komt er wel het dichtst bij. Ik weet niet hoe mijn leven eruit zou hebben gezien als mijn moeder Gem twaalf jaar geleden níét was tegengekomen, maar ik weet wel dat het niet al te best zou zijn geweest.

Dus wanneer ik Gems arm pak, haar naar me toe trek en met Sophies stem lispel: ‘Ik hou van je, Nana,’ klinkt dat als een grapje, maar meen ik het echt.

Ik kan het echter alleen op deze manier aan haar kwijt. Gem is namelijk – zoals ze het zelf altijd zegt – een ‘keiharde ouwe tang’, die cynisch met haar ogen zou rollen of me zelfs zou uitfoeteren als ik dit onder normale omstandigheden zou wagen.

Nu reageert ze met een zachte giechel, die in niets lijkt op haar gebruikelijke bulderlach. ‘En ik van jou, liefste Sophie.’ Ze wacht tot we van de roltrap af zijn en een eindje uit de drukte, en voegt er dan met haar normale stem aan toe: ‘Maar eh... heb je echt honger, of hoe zit het? Moeten we naar het horecaplein?’

‘Nee hoor, dat hoeft niet,’ zeg ik. Ik slik een grijns weg als ik bedenkt hoe dat eruit zou zien: Gem die zich in haar elegante mantelpak en parels zit vol te proppen bij de Panda Express. ‘Ik kan wel wachten tot we thuis zijn.’

Ze staat er wel op om een beker koffie voor me te kopen bij een kraampje dat is gespecialiseerd in mokka-koffie. Genietend van het fluweelzachte brouwsel lopen we naar buiten. Het is eind juni en een heerlijk zonnige dag. Mijn goede humeur blijft zelfs overeind als mijn voeten beginnen te steken. Gem wist pas zes blokken verderop een plek bij een parkeermeter te vinden en op zo'n lange wandeling zijn Sophies schoenen niet echt berekend.

We zijn bijna bij Gems auto als het gebeurt. Het ene moment lopen we nog gewoon, het volgende tuimel ik voorover en vliegt mijn mokka alle kanten op door de ongelofelijk harde duw die Gem me geeft. Of nee, zij wordt zelf geduwd door een vent die uit het niets opduikt en naar haar tas grijpt. Als hij vervolgens probeert weg te rennen, lukt hem dat niet omdat Gem een van de hengsels zo stevig vasthoudt dat het wel lijkt alsof hij in een bankschroef zit.

Ik kom moeizaam overeind en blijf op de stoep zitten. Ik krijg bijna geen lucht en mijn knieën staan in brand: ik heb ze helemaal open geschaafd aan de stoeptegels. Gem en de vermeende dief staan nog steeds te vechten om de handtas. Mijn duizelige brein maakt er een touwtrekwedstrijd in slow motion van.

‘Laat los, ouwe koe, of ik rits je helemaal open,’ gromt de dief.

Mijn hart springt in mijn keel. *Heeft hij een mes?*

Ik heb me net op mijn hurken weten te werken als Gem de tas alsnog loslaat. Meteen daarop vliegt ze echter recht op de ogen van de dief af, met haar nagels als klauwen uitgeslagen. Hij slaakt een verraste kreet van pijn als ze naar hem uithaalt, wankelt, valt op zijn knieën en laat de tas dan vallen. Ik weet hem op te rapen terwijl ik overeind krabbel, maar een paar tellen later wordt hij alweer ruw uit mijn handen gegrist – door Gem, die de tas gebruikt om de dief een enorme klap tegen zijn hoofd te verkopen, waarna hij languit op de grond valt.

Dan geeft ze me de tas terug en trekt haar sleutels uit de zak van haar colbert. ‘Kat, maak de auto gauw open, alsjeblieft,’ zegt ze, terwijl ze me de bos toegooit. Ik weet hem gelukkig te vangen en druk met trillende handen op de afstandsbediening, terwijl zij met haar levensgevaarlijke hoge hakken een harde trap tegen het hoofd van de liggende man geeft. ‘Waag het niet om overeind te komen,’ gromt ze hem toe. En wonder

boven wonder – of misschien ook niet, want ze is op dit moment behoorlijk angstaanjagend – gehoorzaamt hij ook nog.

Ik plof op de passagiersstoel en trek het portier met een klap dicht. Mijn hart bonkt zo wild dat het voelt alsof het meerdere slagen overslaat. Het duurt vervolgens nog een eindeloos lange minuut voordat Gem zich op de chauffeursstoel laat glijden. Zodra ze haar portier heeft dichtgetrokken, druk ik op het knopje van de centrale deurvergrendeling. ‘Allemachtig,’ zeg ik buiten adem en ik rek me uit om te kijken of ik die vent nog ergens zie. ‘Wat was dat allemaal... Was dat echt?’

‘Had die even het verkeerde ouwe dametje uitgekozen!’ zegt Gem triomfantelijk. Dan draait ze de contactsleutel om en rijdt zonder over haar schouder te kijken de weg op. Iemand toetert luid. Dan vraagt Gem: ‘Alles goed met je? Die knieën zijn behoorlijk geschaafd.’

‘Komt wel weer goed,’ zeg ik dapper. Ik pluk een paar Kleenex-tissues uit de doos in het dashboardkastje en begin er mijn bebloede knieën mee schoon te deppen. Het dunne papier blijft echter plakken en scheurt als ik eraan trek, waardoor het alleen maar een ergere puinhoop wordt. Ook zit er nog steeds een bange brok in mijn keel, die ik zo goed mogelijk probeer weg te slikken, waarna ik Gems kalme toon probeer te imiteren: ‘Ik kreeg alleen even geen lucht meer. Maar hoe gaat het met jou?’

Gem is de stoerste vrouw die ik ken en ze zit al jaren op zelfverdediging. Maar toch: als je me had gevraagd hoe lang ze erover zou doen om een volwassen vent tegen de grond te werken, zou ik toch ‘langer dan een minuut’ hebben geschat.

‘Dat zal ik morgen wel voelen,’ zegt ze, draaiend met haar schouder. ‘Maar niet zo erg als hij. Wat een klootzak! En door hem zit jouw koffie overal.’

Ik kijk naar mijn verziekte blouse en slik een lach weg. Ik zou willen roepen: *Ben ik daar meteen ook mooi vanaf*, maar ik weet eerlijk gezegd niet zeker of Gem Sophies tuttige studentenlook even stupide vindt als ik. Dus zeg ik maar: ‘Dat was een wel heel heftige worsteling voor zo'n waardeloze tas.’

‘Waardeloos?’ zegt Gem, gespeeld verontwaardigd. ‘Hoe durf je!’ Over Gems handtassen wordt altijd door iedereen die haar kent grapjes

gemaakt. Want wat ze ook bij zich draagt – haar gebruikelijke shopper of deze stoffige omatas die ik nog niet eerder heb gezien – er zit altijd zo veel troep in dat er niet eens een portemonnee meer bij kan. Maar dat wil ze ook niet: de echt belangrijke spullen stopt Gem altijd in haar zak. ‘Mijn hele hebben en houwen zit erin!’

‘Als jij het zegt...’ Ik schenk haar een flauwe glimlach en laat me dan onderuitzakken. Nu de adrenaline uit mijn lijf begint weg te trekken, voel ik pas hoe moe ik ben.

‘Trouwens... ik kon jouw inspanningen toch niet verloren laten gaan?’ voegt ze toe.

‘Mijn wát?’ zeg ik.

Gem gniffelt. ‘Kijk maar eens in het zijvak,’ zegt ze.

‘Zijvak?’ Dan pas realiseer ik me dat ik haar tas op schoot heb. Ik draai hem om en zie een open vakje aan de linkerkant. Als ik mijn hand erin steek, voel ik iets kleins en hards zitten, dat aan de ene kant bobbelig is en aan de andere onvoorstelbaar glad. Ik krijg opeens het gevoel dat ik precies weet wat het is, nog voordat ik het voorwerp tevoorschijn haal.

Ik heb gelijk: het is de diamanten ring van Bennington & Main. Hij glinstert in de middagzon als een hele melkweg van sterren.

2

Kat

Ik heb mijn moeder slechts tweemaal in mijn leven echt kwaad gezien.

De eerste keer was vier jaar geleden, toen haar ex – of zoals zij hem omschrijft: ‘dat waardeloze stuk vreten van een Luke Rooney’ – haar op Facebook een vriendschapsverzoek stuurde nadat hij acht jaar lang helemaal niets van zich had laten horen. Luke was mijn moeders eerste verkering (als je het zo wilt noemen), nadat ze mijn nachtmerrie-van-een-vader had verlaten. En meteen ook de laatste, omdat hun bijzonder korte en bijzonder rampzalige romance haar ervan had overtuigd dat haar smaak qua mannen onverbeterlijk was.

De tweede keer is nu – en Gem is het slachtoffer.

‘Jij hebt Kat wáár mee naartoe genomen, om wát te doen?’

‘Rustig nou, Jamie,’ zegt Gem. Ze is een toonbeeld van kalmte, op haar gespannen kaken na: ze vindt het duidelijk maar niks dat ze aan dit verhoor wordt onderworpen. Buiten mijn moeder zijn er maar zeer weinig mensen van wie ze dat zou pikken. ‘Ze heeft het geweldig gedaan.’

Bij die laatste woorden had ik mijn gezicht beter in de plooi kunnen houden: als Jamie het ziet, schenkt ze me namelijk een dodelijke blik. ‘Haal die grijns maar gauw van je gezicht,’ bijt ze me toe, voordat ze zich weer tot Gem richt. ‘Da’s toch een geintje, hoop ik? Ze zou het niet “geweldig moeten doen”; zij zou hier helemaal niets mee te maken mogen hebben. Met niets van dit alles!’

En bij ‘dit alles’ wijzen haar zwaaiende armen naar Gems hoofdkwartier, dat bestaat uit twee heel verschillende gedeelten.

In het voorste zit een keurig en compact kantoor, met op een van de met schrootjes betimmerde wanden een groot bord met SPOTLESS erop. Dat is de naam van het schoonmaakbedrijfje dat Gem al tientallen jaren runt, hoewel zowel naam als adres regelmatig wijzigen. Toen ik vier was, is mijn moeder hier als schoonmaakster begonnen, waarna ze zich langzaam heeft opgewerkt tot Gems boekhoudster. Jamie volgt momenteel een avondopleiding. Ze hoeft nog maar een paar tentamens te halen en dan heeft ze haar accountantsdiploma op zak.

Maar dat is dus nog maar de voorkamer. Bij 'dit alles' hoort ook de achterkamer, waar de andere helft van Gems bedrijf zich bevindt. Daar staan een paar lange tafels vol met allerlei luxe producten, zoals handtassen, elektronica en designerkleding, maar voornamelijk sieraden. Sommige spullen zijn hier gemaakt, zoals Gems juwelenvervalsingen, maar het grootste deel bestaat uit gestolen goed. Spotless (en al zijn andere bedrijfsnamen) vormt namelijk een dekmantel voor Gems meest winstgevende handel: juwelenroof.

Haar echte naam luidt ook niet Gem. Ik weet niet eens hoe ze officieel heet, maar *Gem* – 'edelsteen' in het Engels – is echt een perfect passende bijnaam, die iemand haar lang voordat ik haar leerde kennen heeft gegeven.

'Pas op met wat je zegt, Jamie,' zegt Gem en haar stem klinkt fel. '*Dit alles* financiert anders wel mooi jouw hele leven... én dat van Kat.'

Jamie ademt scherp in. Ik heb mijn moeder altijd bij haar voornaam genoemd. Ze is maar achttien jaar ouder dan ik. Een groot deel van mijn jeugd leek ze dan ook eerder een overbelaste oudere zus dan een moeder. Of een oppas die haar uiterste best deed, maar tegelijkertijd elke seconde aftelde totdat de ouders weer thuiskwamen.

'Ja ja, Gem, weet ik...' zegt ze, wat beheerster. Als ze daarna haar neus optrekt, wordt de wolk van sproeten die we allebei hebben een stuk zichtbaarder. Ze draagt haar donkere haar in een rommelige hoge knot – bijna exact hetzelfde als ik, nu ik die blonde pruik heb afgezet. We worden ook best vaak voor zussen aangezien, zeker wanneer ze rondloopt in kleding die ze al ruim tien jaar heeft. Als Jamie had geweten dat ze vandaag tegen Gem zou moeten uitvallen, had ze misschien iets anders uitgekozen dan die versleten legging en die stokoude Perry

het Vogelbekdier-hoody. 'En daar ben ik ook dankbaar voor. Ik weet dat jij ook een oogje op Kat houdt. Maar ik dacht dat we op andere zaken gingen overstappen. De replica's beginnen onderhand goed te lopen en...'

'En die brengen maar een fractie op van wat we nodig hebben,' onderbreekt Gem haar. 'Jezus, Jamie, dat weet je toch ook wel? Jij doet nota bene onze boekhouding. We hebben materiaalkosten, we hebben overhead, er komen weer nieuwe meiden bij. Of moet ik die soms vertellen dat we geen plek voor ze hebben? Stel dat ik dat twaalf jaar geleden tegen jou had gezegd, in Vegas? Hoe zou jouw leven er nu dan uitzien?'

Ik knijp in de rand van de tafel waarop ik zit, terwijl Jamie ineenkrimpt alsof Gem haar een klap in het gezicht heeft gegeven. *Vegas*. Dat is een heel gevoelige, schaamtevolle plek voor mijn moeder, waar Gem gelukkig zelden in port. Dat ene woord is meestal genoeg voor Jamie om zich onmiddellijk uit welke discussie dan ook terug te trekken.

Maar dit keer niet. Ze recht haar rug en zegt: 'Kat is pas zestien.'

'Yep, en ze zit hierzo,' zeg ik en ik zwaai erbij. 'Mag ik ook even iets zeggen?'

Blijkbaar niet, want Jamie gaat door alsof ik niets heb gezegd. 'Dit is onacceptabel, Gem. We hebben een dergelijke situatie nooit echt besproken, maar als we dat wel hadden gedaan...'

'Oké, Jamie, het zit zo,' zegt Gem. 'Ik ging niet naar Bennington & Main met het plan om die ring mee te nemen. Ik wilde er alleen nog een keertje naar kijken, om hem te vergelijken met de replica – die overigens loepzuiver blijkt te zijn. Die had ik toevallig bij me en opeens zorgde Kat voor een perfect getimede afleiding. Ik weet dat je dat niet met opzet deed...' voegt ze met een opgestoken hand toe, om tegenwerpen van mij te voorkomen, '...maar het gebeurde wel. En dus deed ik wat elke snuggere zakenvrouw in zo'n situatie zou hebben gedaan: ik maakte er gebruik van.'

Jamie zwijgt even, terwijl haar blik heen en weer flitst tussen Gem en mij. Dan zegt ze traag: 'Je had hem "toevallig" bij je?'

'Hm?' zegt Gem.

'Die vervalsing. Dat was puur toeval, niet gepland?'